

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 234/08-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. P., B., zastúpeného advokátkou Mgr. I. Š., P., vo veci namietaného porušenia práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 a jeho uznesením z 26. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. P. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. augusta 2007 doručená sťažnosť Ing. P. P., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 a jeho uznesením z 26. júna 2007.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku (ďalej len „špeciálny súd“) sp. zn. PK 1 Tš 8/2005 z 27. apríla 2007 uznaný vinným z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a ods. 5 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 250 ods. 5 a § 35 ods. 1 Trestného zákona uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní desať rokov so zaradením do tretej nápravnovýchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona. Zároveň bol sťažovateľovi podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona uložený aj peňažný trest vo výmere 300 000 Sk a pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, špeciálny súd uložil sťažovateľovi náhradný trest odňatia slobody na jeden rok podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona. Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Trestného zákona špeciálny súd sťažovateľovi uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek obchodnú živnosť na desať rokov.

Špeciálny súd týmto rozsudkom rozhodol aj o nároku na náhradu škody podľa § 228 ods. 1 a § 229 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Predseda senátu špeciálneho súdu navrhol podaním doručeným najvyššiemu súdu 13. júna 2007 predĺžiť lehotu trvania väzby sťažovateľa do 30. novembra 2007 s odôvodnením, že dôvody väzby naďalej trvajú, čo vyplýva z aktuálneho štádia trestného konania s prihliadnutím na vykonané dokazovanie a hlavnom pojednávaní.

O tomto návrhu najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 z 26. júna 2007 rozhodol tak, že lehotu trvania väzby u sťažovateľa (ako aj u ďalších dvoch obžalovaných) predĺžil do 30. novembra 2007. Proti tomuto uzneseniu sťažnosť prípustná nebola.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd napadnutým uznesením porušil čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru tým, že rozhodol o jeho ďalšom zotrvaní vo väzbe bez toho, aby existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, ktorý sa mu kladie za vinu,

a čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že v napadnutom konaní najvyššieho súdu rozhodovali o väzbe sťažovateľa a vylúčení sudcovia. Svoje tvrdenie sťažovateľ odôvodnil jednak tým, že v skutku opísanom vo výroku rozsudku, za ktorý bol dovtedy neprávoplatne odsúdený, absentuje znak zločineckej skupiny, a jednak tým, že tento skutok nie je trestným činom. To, že v predmetnom konaní najvyššieho súdu konali zaujatí sudcovia, sťažovateľ odôvodnil tak, že *„O napadnutom uznesení rozhodovali sudcovia F. a K. Obaja sú vylúčení. (...) K. sa v tejto veci mal vylúčiť sám, lebo vo veci už konal ako strana za MS SR (...). Moju žiadosť o podanie SPZ (sťažnosť pre porušenie zákona) odmietol, že nebolo meritórne rozhodnuté, hoci sa týkala väzby. Proti mne už SPZ vypracoval a takto som sa znovu dostal do väzby, po lehote, keď nebola predĺžená“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 z 26. júna 2007, ktorým rozhodol o predĺžení lehoty trvania väzby Ing. P. P. bez toho, aby existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, porušil jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a o ktorom rozhodovali vylúčení sudcovia, ktorí boli napadnutí námietkou zaujatosti o ktorej nebolo zákonným spôsobom rozhodnuté, porušil jeho právo na spravodlivý súd podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, ak sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: (...) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

1. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru

Podľa tvrdení sťažovateľa k porušeniu čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru došlo postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 a jeho uznesením z 26. júna 2007 tým, že najvyšší súd o predĺžení trvania väzby sťažovateľa rozhodol bez toho, aby existovalo dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

V čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je upravený významný procesný princíp uplatňujúci sa pri obmedzovaní osobnej slobody ako základnej hodnoty v demokratickom a právnom štáte. K obmedzeniu osobnej slobody podľa citovaného článku môže dôjsť len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Takýmto dôvodom je aj väzba obvineného, ktorá je zabezpečovacím prostriedkom slúžiacim výnimočne na zaistenie osoby obvineného na účely trestného stíhania, ktorej základným cieľom je to, aby neprítomnosť osoby obvineného nezmarila cieľ trestného konania vyjadrený v § 1 ods. 1 Trestného poriadku (obdobne napr. II. ÚS 35/03)

Čo sa týka porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, v súlade s judikatúrou štrasburských orgánov sa uznáva, že „dôvodné podozrenie“ („reasonable suspicion“) treba považovať za dôležitú súčasť záruk každého proti jeho svojvoľnému zatknutiu alebo väzbe. Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho „dôvodnosť“ závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Fox, Cambell

a Hartley v. Veľká Británia z 30. augusta 1990].

Dôvodné podozrenie však netreba dokladať aj dôkazmi, pretože by „bolo nelogické, aby pre účely čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru bol trestný čin jednoznačne definovaný a aj preukázaný, keďže toto je cieľom následného vyšetrovania a súdneho konania, ktorého normálny priebeh má práve zabezpečiť vyšetrovacia väzba obvineného“ [rozhodnutie Európskej komisie pre ľudské práva (ďalej len „Komisia“) vo veci sťažnosti č. 8087/77 z 3. mája 1978]. V dôsledku toho má vyšetrovacia väzba zabezpečiť „nerušený priebeh oficiálneho vyšetrovania a následného súdneho konania“ (rozhodnutia Komisie v prípadoch sťažnosti č. 8224/78 z 5. decembra 1978, sťažnosti č. 8118/78 z 19. marca 1981, sťažnosti č. 8339/78 z 12. júla 1979 a iné).

Zo sťažnosti sťažovateľa a z jej príloh vyplýva, že špeciálny (prvostupňový) súd vo veci samej rozhodol 27. apríla 2007 rozsudkom sp. zn. PK 1 Tš 8/2005. Týmto rozhodnutím uznal sťažovateľa vinným z trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny a z trestného činu podvodu, za čo mu uložil trest odňatia slobody, peňažný trest a trest zákazu činnosti. Sťažnosťou napadnuté konanie vedené pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007, v ktorom najvyšší súd predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa (a ďalších dvoch obžalovaných), bolo iniciované návrhom predsedu senátu špeciálneho súdu doručeným najvyššiemu súdu 13. júla 2007. Je zrejmé, že najvyšší súd o predĺžení lehoty trvania väzby rozhodoval v čase a s vedomím už vyneseneho prvostupňového rozhodnutia v merite veci, ktorým bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania trestných činov kladených mu za vinu.

Na tomto mieste je dôležité zdôrazniť, že predmetom konania vedeného najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 bolo rozhodovanie o predĺžení lehoty trvania väzby, a nie preskúmavanie rozhodnutia v merite veci, t. j. o vine a treste.

V zmysle uvedeného s prihliadnutím na citovanú judikatúru ESLP a Komisie vo vzťahu k čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd konštatuje, že vzľadom na závery hoc neprávoplatného rozsudku špeciálneho súdu nemožno spochybniť „existenciu faktov alebo

informácií, ktoré by umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba (sťažovateľ) mohla spáchať trestný čin“. Vynesenie rozsudku vo veci samej totiž predpokladá viac ako len dôvodné podozrenie zo spáchania konkrétneho trestného činu konkrétnou osobou. Vyplýva to okrem iného aj z toho, že rozsudok predstavuje spôsob meritórneho rozhodnutia, ktorým sa završuje činnosť súdu na hlavnom pojednávaní a riešia sa ním najdôležitejšie otázky hlavného pojednávania, t. j. otázka viny a otázka uloženia trestu. Rozsudkom sa rozhoduje v prípadoch, keď už neprichádza do úvahy iný postup, ako rozhodnutie o vine (či nevine) a treste. Súdnym rozhodnutím o prerokovávanej veci sa zároveň končí celé hlavné pojednávanie, preto sa vyžaduje, aby bolo podložené výsledkami dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Úlohou najvyššieho súdu nebolo v namietanom konaní vzhľadom na jeho predmet preskúmavať a následne potvrdiť, príp. spochybníť závery špeciálneho súdu uvedené v jeho rozsudku, ale naopak, rozsudok špeciálneho súdu bol jedným z „pokladov“ na rozhodnutie najvyššieho súdu o návrhu predsedu senátu špeciálneho súdu na predĺženie trvania lehoty väzby.

Na základe uvedeného možno jednoznačne usúdiť, že najvyšší súd nerozhodoval v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 a nerozhodol uznesením z 26. júna 2007 o predĺžení trvania lehoty väzby sťažovateľa bez existencie „dôvodného podozrenia“ zo spáchania trestného činu tak, ako to tvrdil sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom.

Vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným konaním a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde

Navyše treba dodať, že čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 dohovoru obsahujú základné práva, ktoré v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy chránia všeobecné súdy v rozsahu svojich ústavne vymedzených oprávnení podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu na ochranu týchto základných práv vzniká len v prípade, ak sťažovateľ tvrdil a preukázal sám alebo prostredníctvom dokazovania pred ústavným súdom také skutkové okolnosti, ktoré by potvrdili záver o porušení ústavnoprocených princípov upravujúcich ochranu

týchto základných práv všeobecným súdom. V žiadnom prípade nepostačuje tvrdenie, že všeobecný súd vo väzobnom konaní (pri vzatí do väzby, rozhodovaní o prepustení z väzby, predĺžení času väzby) nechránil tieto základné práva v súlade s predstavou obvineného (sťažovateľa). Sťažovateľ súčasne nie je oprávnený požadovať, aby ústavný súd opakoval alebo nahradzoval činnosť všeobecného súdu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa.

2. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru

K porušeniu čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa slov sťažovateľa tým, že v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 rozhodovali a uznesením z 26. júna 2007 rozhodli vylúčení sudcovia, ktorí boli napadnutí námietkou zaujatosti, o ktorej nebolo zákonným spôsobom rozhodnuté.

Sťažovateľ toto svoje tvrdenie odôvodnil tým, že *„o napadnutom uznesení rozhodovali sudcovia F. a K. Obaja vylúčení“*. K osobe JUDr. J. K. taktiež uviedol, že *„sa v tejto veci mal vylúčiť sám, lebo vo veci už konal ako strana za MS SR (...). Moju žiadosť o podanie SPZ odmietol, že nebolo meritórne rozhodnuté, hoci sa týkala väzby. Proti mne už SPZ vypracoval a takto som sa znovu dostal do väzby, po lehote, keď nebola včas predĺžená“*.

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodovaním najvyššieho súdu o predĺžení trvania jeho väzby, ústavný súd uvádza, že aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého sťažovateľ namietal porušenie svojho práva, sa vzťahuje iba na konanie, v ktorom sa rozhoduje o občianskych právach alebo záväzkoch, prípade o oprávnenosti trestného obvinenia. O oprávnenosti trestného obvinenia sa rozhoduje v trestnom konaní, s ktorým súvisí, predchádza mu alebo po ňom nasleduje rad konaní alebo rozhodnutí, ktoré sa priamo netýkajú oprávnenosti trestného obvinenia, a spravidla tieto konania, medzi iným aj konanie o rozhodnutí o väzbe, nepodliehajú režimu čl. 6 dohovoru. Ak teda konanie o rozhodnutí o väzbe nepodlieha režimu čl. 6 dohovoru, tak ani rozhodnutie (a jemu predchádzajúci postup) najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 z 26. júna 2007 nemohlo tento článok dohovoru porušiť. Článok 6 dohovoru, ktorý upravuje právo na spravodlivý proces, sa zásadne nevzťahuje na konanie o väzbe vrátane konania

a rozhodovania všeobecného súdu o predĺžení trvania väzby, pre ktoré platí špeciálna, pokiaľ ide o procesné záruky poskytnuté osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, v zásade prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (III. ÚS 272/03, II. ÚS 15/05, IV. ÚS 65/05).

Ústavný súd rešpektuje prax ESLP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77, etc).

Sťažovateľ teda namieta porušenie svojich práv takým postupom a rozhodnutím všeobecného súdu, na ktoré sa čl. 6 ods. 1 dohovoru vecne nevzťahuje (II. ÚS 23/05, IV. ÚS 65/05).

Sťažnosť je preto v tejto časti zjavne neopodstatnená pre nezlučiteľnosť *ratione materiae* medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označeným článkom dohovoru (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Obdobne ústavný súd konštatuje zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti sťažovateľa v súvislosti s námietkou porušenia jeho práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu tým, že o predĺžení trvania väzby rozhodli sudcovia, ktorí mali byť vylúčení. Zo znenia tohto článku (tak ako je už citovaný) vyplýva, že ustanovenie tohto odseku neposkytuje ochranu práv sťažovateľa tak, ako to, súc zastúpený kvalifikovanou právnou zástupkyňou, požaduje v konaní pred ústavným súdom. V prípade, že podľa názoru sťažovateľa nebolo o predĺžení trvania lehoty väzby rozhodnuté v súlade so zákonom, je namieste využiť ochranu práv zaručených v ustanovení čl. 5 ods. 1 písm. c) v spojení s ods. 3 tohto článku dohovoru.

Ústavný súd v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou opakovane vyslovil, že ak sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu nemohlo nastať, ústavný súd návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. II. ÚS 70/99, III. ÚS 45/03).

Nad rámec však treba poznamenať, že prílohu sťažnosti podanej ústavnému súdu tvoril sťažovateľom vypracovaný prehľad rozhodovania o jeho námietkach zaujatosti proti jednotlivým sudcom špeciálneho súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktorí konali v jeho trestnej veci. V zhrnutí tohto prehľadu napokon sťažovateľ uviedol: *„V bode A rozhodovali dvaja vylúčení sudcovia, zamietli námietku voči sudcovi v bode B. Potom aj v bode B. rozhodoval vylúčený sudca, zamietol námietku voči sudcom v bode C. Potom aj v bode C. rozhodovali vylúčení sudcovia, zamietli sťažnosť voči sudcom ŠS sú naďalej vylúčení. (...) ŠS rozhodol rozsudok sp. zn. PK – 1 Tš 8/05 z 27. 4. 2007 v nezákonnom zložení senátu (vylúčení sudcovia).“*

Sťažovateľ ďalej v tomto prehľade uviedol, že najvyšší súd uzneseniami sp. zn. 1 Toš Nd 3/2007 z 12. apríla 2007, sp. zn. 2 Toš Nd 1/07 a 2 Toš Nd 2/07 z 18. apríla 2007, ako aj sp. zn. Tošs 6/07 z 19. apríla 2007 rozhodol, že sudcovia najvyššieho súdu JUDr. M., JUDr. K., JUDr. F. a JUDr. K. a sudcovia špeciálneho súdu JUDr. P., JUDr. K. a JUDr. K. nie sú vylúčení z rozhodovania trestnej veci sťažovateľa.

Rozhodnutím, ktorým mali byť podľa názoru sťažovateľa porušené jeho práva zaručené v čl. 5 ods. 4 a v čl. 6 ods. 1 dohovoru, je označené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 z 26. júna 2007. Správnosť iných, t. j. už uvedených rozhodnutí, ktorými bolo rozhodované o námietkach zaujatosti jednotlivých sudcov či už najvyššieho alebo špeciálneho súdu, sťažovateľ nenapáda, pritom podľa názoru ústavného súdu sú to práve tie uznesenia a postupy im predchádzajúce, ktorých podstatu tvorilo rozhodovanie a rozhodnutie o otázke zaujatosti sudcov v tom zmysle, ako to sťažovateľ namieta. Z tohto pohľadu by ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti mohol odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú pre absenciu príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a označenými právami zaručenými dohovorem.

K tvrdeniam sťažovateľa, že JUDr. J. K. sa mal sám vylúčiť z konania, pretože už vo veci konal ako „strana“ za Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len

„ministerstvo spravodlivosti“), ústavný súd poznamenáva, že z listu ministerstva spravodlivosti č. 2154/2003-61/D/149 z 12. marca 2003 vyplýva, že JUDr. J. K. ako generálny riaditeľ sekcie trestného práva ministerstva spravodlivosti odložil (teda nie „odmietol“ ako to tvrdí sťažovateľ) podnet sťažovateľa na podanie sťažnosti pre porušenie zákona ako predčasne predložený, avšak zo sťažnosti sťažovateľa, ale ani z jej príloh nevyplynuli žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by boli naplnené podmienky vylúčenia sudcu najvyššieho súdu v zmysle ustanovení § 31 Trestného poriadku tak, ako to vyplýva z prednesu sťažovateľa v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Navyše o predĺžení trvania väzby sťažovateľa najvyšší súd rozhodoval na verejnom zasadnutí, na ktorom boli prítomní obhajcovia sťažovateľa, a to konkrétne JUDr. R. M. a JUDr. J. T. (ale aj náhradný obhajca Mgr. M. K.), ktorí mohli a mali navrhnúť vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov trestného konania, pokiaľ boli presvedčení o dôvodnosti takéhoto postupu. Zo zápisnice o verejnom zasadnutí však vznesenie námietky zaujatosti vo veci konajúcich sudcov zo strany sťažovateľových obhajcov nevyplýva. Uvedená skutočnosť by mohla byť rovnako dôvodom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 i. f. (...ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.)

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2008